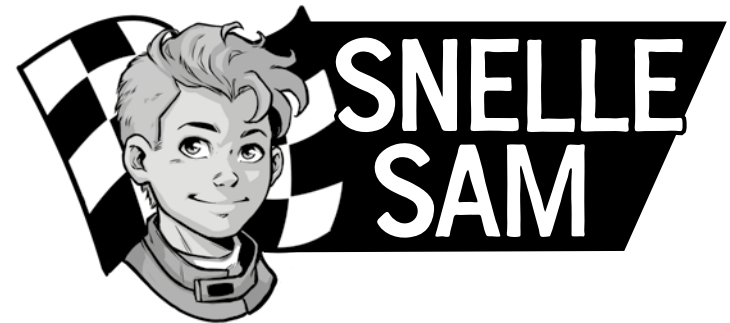

Lees ook: *Snelle Sam - De Grand Prix*

OLAV MOL

De Kartcup

Eerste druk, 2020

Copyright tekst © 2020 Olav Mol en Erik Houben
Copyright illustraties © 2020 Renee Rienties

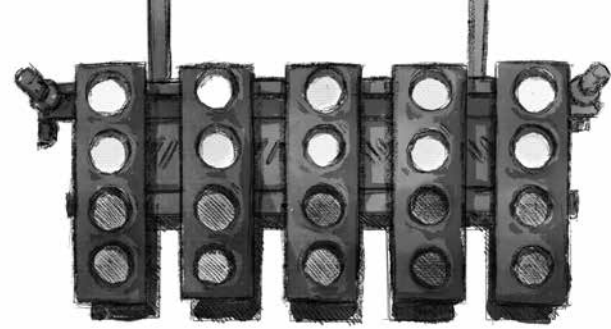
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving Marieke Oele

ISBN 9789021423616 / NUR 282

www.uitgeverijvolt.nl

VOLT

De Siberische ijsmug

‘Sam, kom je beneden? Anders worden je frietjes koud!’

Op zondag bakt mijn moeder altijd friet. Dat was al een traditie bij mijn vaders familie en wij doen het nu nog steeds.

Een andere traditie op de zondagen, is een Formule 1 Grand Prix kijken, maar die ligt helaas nog even stil. Door de Siberische ijsmug is de race van vandaag in China afgelast.

Ruim een week geleden hoorden we voor het eerst van het beestje. In Balkonië in Azië was een man midden op straat ineens bevroren. De mensen die voorbijliepen voelden dat hij ijskoud en stijf was, maar hij leefde wel. Een dokter was gekomen en had gevoeld. Hij merkte dat de man gewoon ademhaalde en ook zijn hart klopte normaal. En

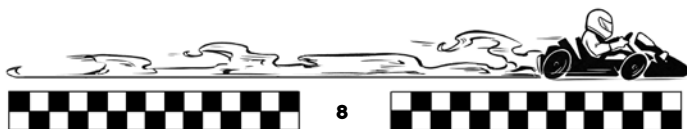
het maffe was: na vijf minuten was hij weer ontdooid.

De man werd onderzocht in het ziekenhuis, en gelukkig bleek hij kerngezond. Wél ontdekten ze dat hij geprikt was in zijn hand, maar door wat, dat wisten ze nog niet.

In de dagen erna waren er tientallen mensen in verschillende landen die hetzelfde hadden. Niemand werd er ziek van, maar als je zou bevroren als je op de fiets zit, of achter het stuur in een auto, dan was het natuurlijk wel gevaarlijk.

Over de hele wereld is daarom besloten dat mensen zo veel mogelijk binnen moeten blijven. Wie wel naar buiten moet, moet zich zoveel mogelijk bedekken.

We hoeven nu al een week niet naar school, maar dat vind ik niet erg. Ik kan lekker veel racen op mijn PlayBox. Vooral met karten word ik steeds beter, en soms probeer ik ook met auto's te racen, maar dat is nog best moeilijk. Mijn vader kreeg van een klant ook een game waarin je in een vrachtwagen racet. Dat is helemáál moeilijk, maar wel lachen.

Na de heerlijke frietjes kijken we naar het nieuws op televisie. Een dokter met een witte jas vertelt dat ze ontdekt hebben waar de bevroren mensen door gestoken zijn. Het is de Siberische ijsmug, die voor het laatst in 1919, meer dan honderd jaar geleden, is gezien. En het goede nieuws: ze weten nog van toen waar het beestje niet tegen kan: de geur van citroenen.

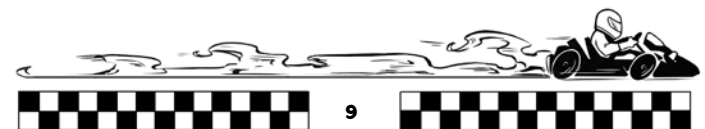
Iedereen wordt daarom geadviseerd de handen en het gezicht met citroenzeep te wassen. En wie met blote armen en benen naar buiten gaat moet die ook wassen. De doktoren hopen dat de ellende daarmee snel voorbij is. Als de ijsmug niet meer kan steken, dan sterft hij namelijk vanzelf uit.

Mijn moeder trekt haar handschoenen aan, doet een hoofddoek om en zegt: 'Ik ga snel citroenzeep kopen, voordat de winkels sluiten.'

Na een kwartier is ze alweer terug, en ik sta klaar om mijn handen en gezicht met citroen te wassen. Ik zal blij zijn als ik weer gewoon naar buiten kan.

'Het was stervensdruk in de winkels, en alle citroenzeep is uitverkocht,' zegt mijn moeder sip. 'Volgens een paar winkeliers duurt het ook wel een paar dagen voordat iedereen de zeep heeft.'

Ik bedenk dat Carels moeder altijd bakken vol

met zeepjes op het toilet heeft liggen. Ik stuur hem een berichtje om te vragen of zij thuis misschien wat hebben.

Citroen, banaan, appel: we hebben elke geur! Kom maar wat halen, schrijft Carel terug.

Mijn moeder vliegt me om de hals en samen rijden we naar Carels huis.

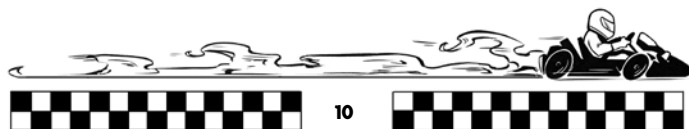
Bijna een week later heeft iedereen de zeep in huis en is alles weer normaal. Op de televisie komt de dokter met de witte jas weer in beeld. Hij vertelt dat nu de Siberische ijsmug niemand meer kan steken, hij vanzelf uitsterft. We hoeven niet meer bang te zijn, dus dat is fijn!

Als we weer terug op school zijn, vraagt meester Hans wat we gedaan hebben in de twee weken dat we thuis hebben gezeten.

Thijs steekt als eerste zijn hand op.

‘Zeg het maar, Thijs,’ zegt de meester.

‘Ik heb een boomhut gebouwd met mijn vader. Hij kon niet naar zijn winkel, dus zijn we samen gaan timmeren en zagen. Het is heel mooi geworden, en nu kan ik heel ver over de weilanden kijken.’

‘Wat leuk! En jij, Julia? Wat heb jij gedaan?’

Julia kijkt niet heel blij. ‘Ik heb me best wel verveeld. Ik heb veel op de computer gezeten, maar ik speel veel liever buiten.’

‘Wat vervelend, maar gelukkig is het voorbij,’ zegt meester Hans. ‘En jij, Sam?’

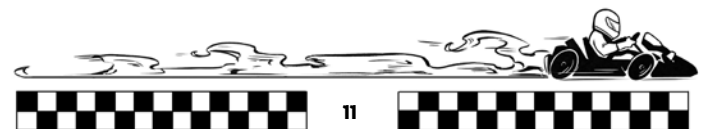
‘Ik heb eigenlijk alleen maar geracet op mijn Play-Box. In een kart, in een auto en zelfs in een vrachtwagen!’

‘In een vrachtwagen?’ zegt de meester met een verbaasd gezicht. ‘Doe je wel voorzichtig? Je kunt nog lang niet je rijbewijs halen.’

‘O, dat geeft niet,’ zeg ik, ‘op de PlayBox kun je gewoon botsen zonder dat het pijn doet. Maar met het karten probeer ik het wel heel goed te doen en steeds sneller te gaan. Met de vrachtwagen is voor de lol.’

‘Oké,’ zegt de meester, ‘heeft er ook nog iemand iets serieus geleerd of gedaan?’

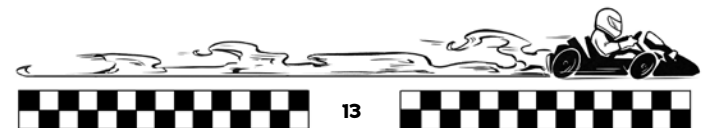
Carel steekt zijn hand op: ‘Ja, ik ben Engelse woorden gaan leren. Volgens mijn vader zijn Engels, Spaans en Chinees de grote talen in de wereld. Als je die jong leert, heb je daar later veel plezier van. En Engels hoor ik al vaak, dus daar ben ik maar mee begonnen.’

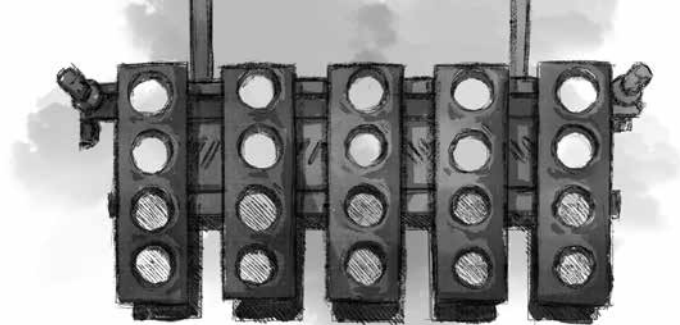

Carel is ook zo'n studiebolk. Hij houdt van nieuwe dingen leren en wil er dan ook alles van weten. Wat ik met karten heb, heeft hij met heel veel andere dingen.

De bel gaat en eindelijk kunnen we weer gewoon op het schoolplein spelen. Nou ja, spelen, iedereen kletst met elkaar over de afgelopen tijd. Het was een rare tijd, maar gelukkig niet echt eng. Het leek wel twee weken iedere dag zondag, maar dan niet met elke dag frietjes.

Een vraag voor Bas Vandamme

Vanmorgen heb ik samen met mijn vader Roy zijn vrachtwagen gewassen. Hij is zo druk geweest met zijn ritten naar Spanje en Italië, dat er nu pas tijd is om zijn cabine, zijn huisje onderweg, weer eens een keer goed op te ruimen.

‘Kijk Sam, hier ligt nog een kaart met een foto van Bas Vandamme. En zijn handtekening staat er ook op! Die is nog van de Grand Prix in Strandpoort,’ roept mijn vader als hij onder zijn stoel kijkt.

Die handtekening is leuk, maar ik zie dat er ook een e-mailadres op staat. Dat vind ik veel interessanter.

‘Kijk papa, ik kan hem gewoon een mailtje sturen. Misschien kan ik hem om tips vragen?’

‘Wat zou je hem dan willen vragen?’ vraagt mijn vader, ‘hoe je Formule 1-coureur kunt worden? Bas

zal wel heel veel van dat soort vragen krijgen. Die gaat hij echt niet allemaal beantwoorden, hoor.’

‘Misschien niet, maar hij kent mij toch? Als ik een goede vraag stel, krijg ik vast wel antwoord.’

‘Nee heb je, ja kun je krijgen,’ zegt mijn vader met een grijns, maar ik begrijp hem niet en trek mijn wenkbrauwen omhoog.

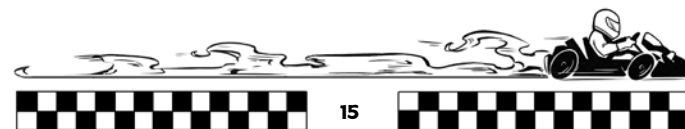
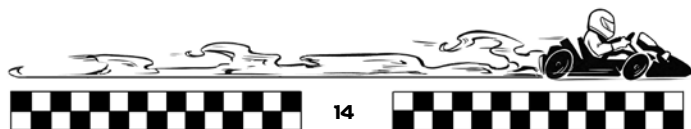
‘Dat betekent dat als je níets vraagt, je sowieso geen antwoord krijgt. En als je hem wél wat vraagt, dan krijg je misschien een goede tip, maar misschien ook niet. Je kunt het altijd proberen.’

Ik ga verder met het wassen van de wielen van papa’s vrachtwagen. Het is het laatste wat ik moet doen, want het wassen gaat altijd van boven naar beneden. Als je eerst de wielen zou wassen en daarna de cabine, dan worden de wielen weer vies van het vuile water dat van de cabine komt.

Als we klaar zijn ga ik op mijn kamer nadenken. Wat is een goede vraag voor Bas Vandamme?

Mijn zusje Roos komt mijn kamer in. ‘Wat kijk je moeilijk?’ vraagt ze. ‘Is er iets?’

Ik leg uit dat ik het e-mailadres van Bas Vandamme heb en hem een mailtje met een vraag wil sturen.

‘Vraag hem maar of hij volgende week op mijn verjaardag komt! Dat vindt-ie vast leuk!’ zegt ze lachend, en loopt de kamer weer uit.

Ik denk dat ik hem iets ga vragen over het rijden zelf. Of hij tips heeft hoe ik beter kan inhalen bijvoorbeeld. Of hoe ik bij de start zo snel mogelijk weg kan komen. Zoiets, maar niet iets wat ik zelf

online kan vinden, hoe hard een Formule 1-auto gaat, of hoeveel versnellingen de auto heeft. Ik moet ook niet te veel vragen stellen, maar gewoon één goede vraag.

Ik loop weer naar beneden en ga bij mijn vader op de bank hangen. Hij kijkt naar een natuurfilm, dat doet hij graag. Volgens hem kun je veel van dieren leren, bijvoorbeeld als je kijkt naar hoe een tijger een hert probeert te vangen. Hij observeert eerst de kudde, kijkt welk hert het zwakst is, en dát is degene die hij pakt als hij op de kudde afrent. Hij maakt zich niet druk om de grote, sterke herten. Dat is zonde van de moeite, volgens mijn vader.

‘En? Heb je al een vraag voor Bas bedacht?’ vraagt hij.

‘Ja, ik wil hem wat vragen over inhalen. Als ik even snel ben als de kart vóór mij, hoe kan ik die dan tóch inhalen? Zoiets.’

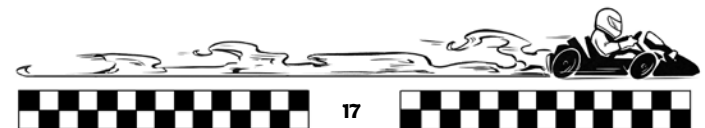
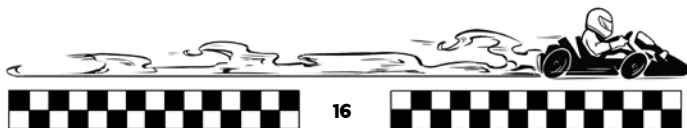
Mijn vader denkt even na en zegt: ‘Dat is wel een heel slimme vraag. Hoe kun je iets doen, wat eigenlijk niet kan. Ja, laten we die aan hem stellen. Ik ben heel benieuwd of hij antwoordt, en wát hij dan zegt. De kaart met zijn e-mail en mijn telefoon liggen op de keukentafel. Als jij die pakt gaan we hem meteen een mailtje sturen.’

Ik ren naar de keuken en als ik terugkom zit mijn vader rechtop met zijn leesbril op zijn neus. Hij pakt de telefoon van mij aan en ik houd de kaart voor zijn neus. Hij opent zijn e-mail en tikt het adres in.

‘Je moet je denk ik even voorstellen, zodat hij weer weet wie je bent,’ zegt hij.

Samen maken we een bericht aan Bas en als het klaar is, lees ik het een keer hardop voor:

*‘Hallo Bas,
Dit is Sam. We spraken elkaar op het circuit van Strandpoort toen je aan het hardlopen was. Ik had met mijn vader de banden gebracht. En na de race gaf je mij de champagnefles. En je noemde mij Snelle Sam!’*

Ik ben nu veel aan het karten op de PlayBox en ik heb een vraag:

Hoe kan ik een kart inhalen die even snel is als ik?

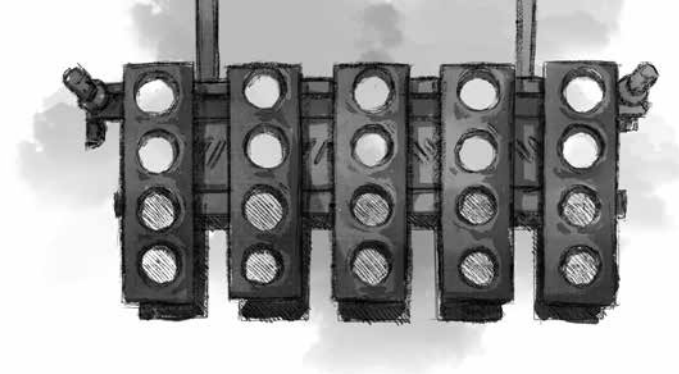
Heb jij een tip voor mij?

Groetjes, Sam'

‘Weet je het zeker? Is het goed zo?’ vraagt mijn vader.

Ik geef geen antwoord, maar druk met mijn wijsvinger op ‘verzenden’.

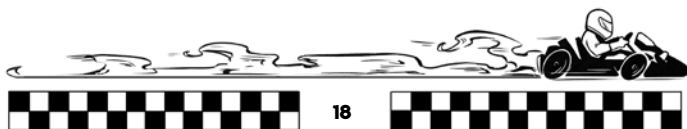
‘Haha!’ lacht mijn vader, ‘en nu gaan we afwachten of hij jou de gouden tip gaat geven.’

Geheime uitnodiging

Ik ben buiten op het terras met mijn fiets bezig. De ketting piept en volgens Carel moest ik bij mijn vaders spullen naar een busje met ‘smeerolie’ erop zoeken. Dat heb ik gevonden en ik spuit het op mijn ketting en de tandwielen. Dan houd ik het achterwiel omhoog en trap met mijn voet de trapper naar beneden. Zo komt de olie overal goed tussen en inderdaad: hij piept niet meer!

In de keuken gaat de telefoon. Papa is voor zijn werk in Italië, mama is thuis, maar

bezig met een hond te knippen in haar trimsalon in de garage. Roos is bij een vriendinnetje, dus ik ga naar binnen en neem op.

‘Hé Sam!’ hoor ik mijn vader roepen, ‘alles goed?’

‘Jazeker, ik heb net mijn fietsketting gesmeerd.

Hij piepte, maar nu niet meer.’

‘Heb je smeerolie gebruikt?’

‘Ja, dat had ik eerst aan Carel gevraagd.’

‘Heel goed. Luister, ik heb een e-mail teruggekregen van Bas Vandamme. Ik ben nu aan het laden, dus ik kan hem niet voorlezen, maar ik heb hem doorgemailed naar mama. Vraag maar even aan haar wat hij heeft gemaild. Ik moet nu verder met laden, dus ik hang weer op, maar we bellen straks nog even. Oké?’

‘Zeker weten, pap!’ roep ik terug en sprint naar mama in de garage.

Als ik de deur openzwaai draait mijn moeder zich om en houdt haar vinger voor haar mond. Ik moet zachtjes doen zo te zien.

Voor haar staat een chihuahua, en ze fluistert in mijn oor: ‘Dit is een beetje een bang hondje. Geen herrie maken alsjeblieft. Wat wil je? Kan het ook straks?’

Nee, dit kan niet straks. Ik fluister terug: ‘Ik heb

een e-mail van Bas Vandamme. Pap heeft die doorgemailed naar jou. Die moet ik zien.’

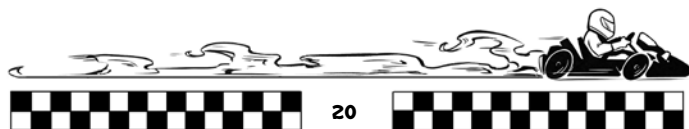
‘Oké, over een halfuur ben ik klaar, dan gaan we even kijken. Ga nu weer weg, want dit lieve beestje staat helemaal te trillen. Het is zijn eerste trimbeurt, vandaar.’

Bij mama hoef ik het geen tweede keer te vragen. Nee is altijd nee bij haar. Bij papa kun je heel soms met een beetje zeuren toch je zin krijgen, maar bij mama lukt dat nooit.

Ik ga naar mijn kamer en zet mijn PlayBox aan. Ik ga karten op een circuit dat ik pas een paar dagen ken, de Rundumring in Duitsland. Bernd Braumeister, die zeven keer wereldkampioen Formule 1 is geworden, heeft daar als jongen veel getraind en geracet.

Op de PlayBox heb je banen die in het echt ook bestaan en banen die verzonnen zijn voor de game. Ik probeer vooral op de echte banen te oefenen, want als ik daar ooit een keer ga rijden, dan ken ik de ideale lijn al.

De Rundumring is een bijzonder circuit, omdat het niet vlak is. Je gaat telkens omhoog en omlaag en daar moet je goed rekening mee houden bij het remmen. Als een bocht heuvelop is, dan hoef je

daarvoor minder hard op je rem te trappen. Je kart gaat vanzelf al langzamer, omdat-ie omhoog moet. Maar als je heuvelaf op een bocht afkomt, dan moet je juist éérder afremmen, anders haal je de bocht niet en schiet je rechtdoor.

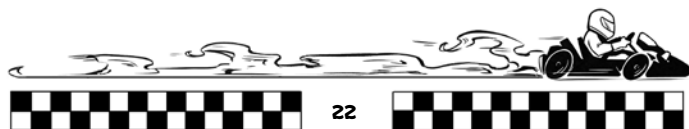
Het baanrecord op de Rundumring is 53,22 seconden. Dat kun je pas halen als je én heel goed bent, én de snelste kart hebt. En die krijg je in deze game pas als je met de beginnerskart onder de minuut kan rijden. Ik zit daar nog twee seconden boven, maar ik word de laatste dagen steeds sneller, omdat ik steeds beter weet waar ik moet remmen.

‘Sam! Ik ben klaar met werken, kom je een kopje thee drinken?’ roept mijn moeder van beneden.

Thee? Ik hoef geen thee. Ik wil de e-mail van Bas zien en vlieg de trap af.

Mijn moeder geeft me haar telefoon al aan met de e-mail geopend. ‘Lees maar voor,’ zegt ze, ‘want ik ben ook wel benieuwd wat hij schrijft.’

Hij heeft echt een paar zinnen geschreven, wat cool. Ik lees het voor:

‘Ha die Sam, Snelle Sam!

Natuurlijk weet ik nog wie je bent. Omdat jullie de Bandelli’s brachten, konden wij racen. Dat vergeet ik nooit. Ik heb je vraag gelezen :) Je bent niet alleen snel, maar ook slim, heb ik het idee. Je vraagt mij namelijk om een geheim, en dat is nogal wat.

Maar ik ga je helpen! Welke kartgame speel je op de PlayBox? KoolKarts? Zo niet, laat het me weten, dan geef ik je een code en heb je het.

Meld je op zaterdagochtend om acht uur op de Rundumring bij de groep ‘Hertenjagers’. Dat is een geheime groep karters, een kleine groep, piepklein zelfs.

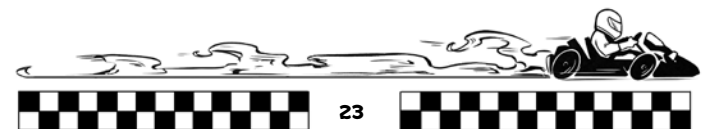
Mail mij je gamenaam in KoolKarts en ik zorg dat je met ze mag rijden. Daar leer je over inhalen, maar ook over remmen en veel meer.

Zie je zaterdag!

Bas

PS Alsjeblieft aan niemand doorvertellen, misschien alleen aan je ouders.’

Wow! Dit ga ik nog een keer lezen, zin voor zin. Hij vindt het leuk dat ik mail, dus dat is al mooi. En ik mag zaterdag met hem racen. Of niet? Er is een groepje, maar hij schrijft niet of hij er zelf in zit. Hij heeft het over ‘ze’, maar hij zegt ook: ‘Zie je zater-

dag', dus hij kijkt in ieder geval wel mee. Ik knijp even mijn ogen dicht en bedenk hoe waanzinnig dit is. Ik vroeg om een tip, en krijg er zaterdag misschien wel veel meer.

'Dit is een prachtige kans, Sam,' zegt mijn moeder, die blij voor me is. 'Die zou ik goed benutten.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Je moet je goed voorbereiden, zorgen dat je die baan goed kent, zodat je niet in de weg rijdt bij de andere karters. Dat zullen vast en zeker heel snelle jongens zijn. Of meisjes! Wie weet?'

'Nou mam, toevallig ben ik net een paar dagen in *KoolKarts* op dat circuit aan het oefenen. Als ik nog twee seconden sneller ben, dan krijg ik de topkart voor die baan. Ik hoop dat dat goed genoeg is. Ik ga meteen Carel bellen!'

'Wát ga jij doen?' vraagt mijn moeder streng.

'Dit móét ik Carel vertellen toch? Dit is zo mooi!'

'Lees de onderste zin nog eens. Wat staat er achter PS?'

'Ehhh, dat ik het niet mag doorvertellen. Maar waarom dan niet?'

Mijn moeder legt het uit: 'Als iedereen van dat groepje weet, dan wil iedereen daar wel bij. Bas is beroemd en jou vindt hij aardig, maar hij kan niet

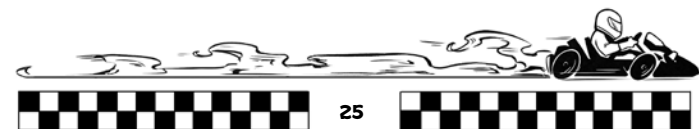
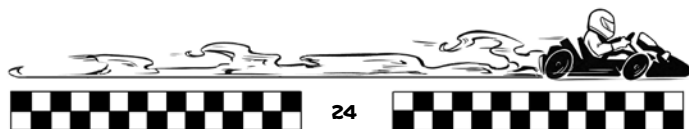
met iedereen gaan karten op zaterdagochtend. Begrijp je dat?'

'Dan vragen we Bas in de mail toch gewoon of Carel ook mee mag doen zaterdag?' Ik zie het probleem niet zo.

'Nee Sam, nu wil je te veel. Ga eerst maar eens kijken of het leuk is zaterdag, en of je ze bij kunt houden. En als je de anderen van de groep een beetje kent, en zij jou, dan kijk je of ze misschien Carel willen uitnodigen.'

Oké, ik moet weer iets geheimhouden. Normaal doe ik dat juist met Carel, over dingen die we doen, maar niet altijd mogen. Of met Roos en de oppas, bij wie we 's avonds altijd een uur later mogen opblijven.

We mailen terug naar Bas dat ik erbij ben op zaterdag, en ik geef hem mijn naam in *KoolKarts*. SamKanjadoor heet ik, dat is mijn naam en het woordje winnaar in het Spaans, maar dan wel expres verkeerd geschreven. Het is ook een beetje voor de lol, zo'n naam. Ik ben benieuwd hoe Bas heet in de game. Die zal toch niet zijn

eigen naam gebruiken? Of misschien juist wel? Als hij toch de beste is, waarom niet?

Ik drink mijn thee op en bel mijn vader. Hij mag het wel weten, en zal intussen hopelijk klaar zijn met laden.

‘En?’ vraagt mijn vader als hij opneemt, ‘heb je de gouden tip van Bas Vandamme gekregen?’

‘Ja en nee,’ antwoord ik. ‘Hij heeft geen echt antwoord gegeven op mijn vraag, maar vroeg wel of ik zaterdag mee ga karten.’

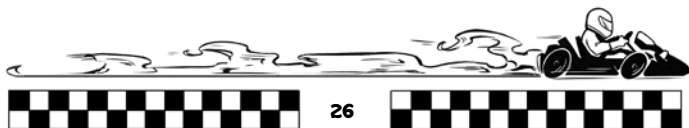
‘Mee karten? Die jongen woont in Monaco. Heb je van je zakgeld een ticket gekocht?’

‘Nee, niet in Monaco, maar op de PlayBox.’

‘O, haha! Dat is wat dichterbij. Maar wat leuk, Sam, en wat een eer ook. Dat zal hij vast niet aan iedereen vragen.’

‘Dat klopt,’ zeg ik, ‘en ik mag het ook alleen aan jou en mama vertellen van Bas. Het moet geheim blijven.’

‘Dat komt goed, jongen. Het is ook wel heel bijzonder dit. Zorg dat je goed oefent, en kijk goed naar wat de betere karters doen. En schrijf na de training op wat ze allemaal gezegd hebben. Weet je wat? Ik kom vrijdagavond thuis, en dan praten we er verder over. Sam gaat naar de Formule 1! Jajaja!’

Mijn vader lacht hard en ik hoor zelfs dat hij een keer toetert. De andere mensen op de weg zullen wel denken.

Of ik ooit de Formule 1 haal? Wie weet! Ik ben er na vandaag in ieder geval weer een stapje dichterbij.

